

szeri, tökéletes és elégséges áldozat. Azt, amit Krisztus egyszer véghez vitt, nem lehet megismételni; ahhoz, amit véghez vitt, semmit sem lehet hozzáadni. Amikor a Krisztus áldozata és az Eucharisztia közötti kapcsolatot kifejezzük, sohasem szabad a keresztény hitnek ezt az alaptételét elhomályosítanunk." Egyházunk hite szerint a szentmise kétségtelenül áldozat. De nem ismétli meg a keresztáldozatot, hanem „az önmagát egyszeri szeplőtelen áldozatként Atyjának feláldozásául Krisztus áldozatát az Úr eljövételének napjáig jelenné teszi és hatását alkalmazza" (LG 28). Ha e könyv új kiadására kerülne sor — amit nagyon is óhajtunk —, ezt könnyű lesz kijavítani.

Szívből kívánjuk, hogy e mű sok-sok embert vezessen be az imádság szépséges és titokzatos világába. „Aki imádkozik, üdvözül” — szokta mondogatni Liguori Szent Alfonz. Ezért az teszi a legnagyobb szolgálatot embertársainak, aki imádkozni tanítja őket. Különleges hála vágyunk tehát kötelezve a könyv szerzője iránt, aki — úgy, ahogy maga Jézus tette — oly buzgón tanít bennünket imádkozni.

Nemeshegyi Péter

Szabó Ferenc: Jézus Krisztus megközelítése. Róma 1978, 331 o.

A szerző a magyar olvasóközönségnek már nem ismeretlen. 1963 óta kilenc könyve jelent meg, kettőt pedig mások közreműködésével adott ki. Jelen művében az exegézis és a krisztológia mai kereséséről nyújt képet.

Az első rész 1971—72-ben a Vatikáni Rádióban tartott előadásorozatát tömöríti össze. Azt vizsgálja, hogy mit mondanak a történeti adatok a názáreti Jézusról, és hogy magyarázza a hívő keresztény egyház ezeket az adatokat. Más szóval hogyan alakítjuk ma ki Krisztus-képünket. Foglalkozik a biblián kívüli adatokkal, a klasszikus fundamentális teológiával, a szentírásmagyarázat mai módszerével. Hosszan bemutatja, mint alakul ki Jézus arca és feladata az evangéliumokból, majd pedig a feltámadás élménye hogyan érleli meg az első keresztényekben Krisztus személyének mélyebb megértését. Végül rámutat a hit szerepére Krisztus felismerésében. Bemutatott alapelveiből levonva a következtetést, egyszerű, de mély tanúságot tesz: ki neki Krisztus.

A második részben különböző folyóiratoknak (Mérleg, Teológia, Kat. Szemle, Szolgálat) készült írásait közli: Krisztus megközelítése tegnap és ma; A strukturalizmus és a keresztény hit elméze; Interjú Xavier Léon-Dufourral; Interjú Paul Ricoeurrel; Hit és megértés Bultmann művében; Viták Küng körül; Viták a „Christ sein”-ről; Hans Urs von Balthasar teológiája; A mai ember istenkeresése; Számot adni reménységünk-ről; A szeretet civilizációja. Ezekben az egymástól eléggé független fejezetekben a mai teológia időszzerű vitáiba ad bepillantást. A szerző maga a strukturalizmusról szóló szakaszt tartja legfontosabbnak. A két interjú nagyon érdekes és élményszerű.

A könyv maga nagyon tárgyilagos ismertetést ad, és minden eredetiségkedést elkerül. Különösen hasznosnak és aktuálisnak tartom a magyar olvasóközönség számára az első részt, mert bemutatja a hittudomány mai állásfoglalását az egyik legfontosabb kérdésben: mi a kölcsönös szerepe a hitnek és a történelmi adatoknak Krisztus-képünk kialakításában. A második rész vastagabb esetvonalásokkal az első részben és a címben megadott kérdésnek teológiai és filozófiai hátterét szemlélteti.

A könyv a szerzőtől igényelhető: Via dei Penitenziéri 20, I-00193 Roma.

Jálics Ferenc

Puskely Mária: A kik a jobbik részt választották. Róma 1978, 423 o. (Kapható a szerzőtől: Via della Stazione Aurelia 95, I-00165 Roma)

„Nehezen tudnám megmondani, hogyan került egymás mellé ez az öt női arckép” — kezdi előszavát a szerző. Az olvasónak tehát szabadságában áll az összehasonlításokat igénye szerint kielemezni.

Kik ezek a női alakok, akik „a jobbik részt választották”? Elisabeth Ann Seton, családanya, nevelő és szerzetalapító, Észak-Amerika első szentje; az egyetlen szentté avatott az öt között. Konvertita. Szociális lelkiületével felismerte korának égető szükségletét: alapítása fő feladatául a szegény gyermekek nevelését tűzte ki. A „Szeretet